

Vocea învățătorilor

ORGAN SĂPTĂMÂNAL PENTRU APĂRAREA INTERESELEOR ÎNVĂȚĂTOREȘTI

Trebuie să facem politică?!

De câțiva timp această chestiune se agită atât în gazete, cât și la cercurile și reuniunile învățătorescilor, preoțești etc... Cu arăta emfază se discută pe această temă, ca și când preoții și învățătorii ar putea să facă politică; fără să mai vorbesc de ceilalți... Știu, că mulți — animați de un egoism vanitos — vor zâmbi ironic cetind aceste rânduri, fiind deplini convinși că persoana lor dacă nu este chiar „centrul Universului”, totuși destul de aproape pentru a fi mândri că s'au născut!...

Îi înțeleg... Atitudinea lor este întru totul justificată, dacă luăm ca adevărată afirmația că Românul post-belic este dornic de parvenire.

Știut este, că tendința de parvenire nu face parte din ființa etnică a poporului Român, deoarece strămoșii noștri — prin forța condițiilor de viață în cari trăiau — erau un popor așezat ce-și baza existența pe munca brațelor lor. Această tendință fiind o însușire exclusiv evreiască, și-a făcut loc în societatea românească prin așa zisul „jidăniț”, oameni fără scrupule morale, lipsiți de orice sentimente superioare, cari — conștienți sau inconștienți — fac parte din diferite societăți oculte jidănești de fracmazoni etc.

Dacă și la celelalte popoare s'a observat în decursul vremurilor epoci în cari domnia setea de parvenire, aceasta nu eră decât în mod simptomatic; o stare anormală, bolnăvicioasă.

„Internaționalismul” ca formulă magică a acestor societăți oculte a fascinat până într'atâta societatea românească, încât fără să-și dea seama merge cu pași repezi spre dezastru!... Intocmai ca opium-ul care omoară lent dar sigur pe cel care îl întrebuințează, producându-i o moarte fericită cu visuri plăcute, așa „internaționalismul” omoară în mod analog ființa poporului Român distrugând un sentiment a cărui necesitate se simte mai mult ca oricând: naționalismul.

Așa fiind starea de fapt, intelectualul dela sate în care Națiunea își pune toate speranțele sale de viitor, în mod fatal — este influențat și el de ideologia generală a societății omenești evolutive, fără a-și da seama.

Puțin oameni sunt clar-văzători ai pericolului național spre care mergem, dar sunt! Reacțiunea deci se impune ca o supremă datorie națională.

Frați Români, din patru unghiuri ale Țării, lăsați preocupările meschine și amăgirile deșarte căci Națiunea este în pericol.

Intelectuali de pretutindeni! Dacă mai există cât de puțină conștiință a misiunii ce avem, să ne unim sforțările sub steagul naționalismului pentru a salva viitorul Națiunii până nu-i prea târziu!...

Nol suntem o forță incalculabilă, adânc introdusă în masa poporului — puternică prin aceasta — și vina e numai a noastră dacă Națiunea merge spre dezastru.

Să lăsăm la o parte vorbirea seacă și neproductivă. Să facem să înceteze

certurile dintre frați căci „Cetatea care se desbină va pieri”. Să nu ne mai întrebăm dacă trebuie să facem politică sau nu, căci nu aceasta este menirea noastră. Iar dacă cei dornici de mărire vor să știe și acest lucru, le spunem fără frica de a fi desmînțit: fie că trebuie să facem politică, fie că nu trebuie, noi nu putem face.

Avem drepturi politice câștigate cu suprema jertfă de sine a înaintașilor noștri și trebuie să ne folosim de ele.

Exercitarea acestor drepturi, nu ne dă dreptul să zicem că facem politică, pentru că nu putem.

Dacă politica este arta de a conduce popoarele în prezent și a le pregăti fizicește viitorul este dela sine înțeles că omul politic de elită se naște. Poată să și devină însă printr'un lung șir de grele încercări, după un timp și o pregătire îndelungată, dar niciodată de talia celui înăscut.

Ar fi o nebunie deci să creadă cineva că intelectualul — ceilalți cu atât mai puțin — dela sate și orașe poate face politică, pentru că nu are nici una nici alta din cele amintite mai sus. Intelectualilor în genere nu li se pot atribui decât convingeri sau acțiuni politice — dacă le au — totdeauna însușite de omul politic cu adevărat.

Intelectualii sunt în tocmal ca sateliții cari gravitează împrejurul unui astru luminos care este omul politic. Este așa de adevărat că intelectualii în genere nu pot face politică în înțelesul strict al cuvântului, după cum e adevărat că ei pot influența într'o măsură, ideile politice ale celor designați pentru aceasta.

Odată clarificat acest lucru, trebuie să intrăm în adevăratul rol ce ni l-a indicat natura și pregătirea noastră. Acțiunea noastră comună este imperios cerută de scumpa noastră Patrie care cu glasul aproape stins de des-nădejde, cere sprijinul celor mai buni fii ai Ei.

Omul politic ca unul ce este pus în slujba poporului, trebuie să lucreze numai pentru propășirea poporului.

Intelectualii formând pătura — mai mult sau mai puțin — conștientă, au datoria reciprocă de control și acțiune productivă.

Mulțimea poporului muncitor care dă luptă grea cu viața, într'o măsură acceptabilă, îndeplinește rolul turmel. Rolul mulțimei ca atare, în afară de acela pe care îl au și albinele în stup, este limitat ori la izbucniri exaltate de veselie și extaz, ori la leșeri săngeroase alimentate de forța animalică a instinctului de conservare atunci când n'a mai putut răbdă. Normal poporul e liniștit și ascultător.

Dacă din când în când acest popor se mișcă, este numai din cauza paraziților sau elementelor streine cari caută să-l tulbure liniștea lui productivă.

Nu abuzați de răbdarea acestui popor blând, ospitalier și prietenos!...

I. Ungurean.

Memoriul „Asociației Generale a Învățătorilor”

„Asociația generală a învățătorilor din România” a întocmit memoriul de mai jos, pe care l'a înaintat guvernului și tuturor membrilor Parlamentului.

Învățătorii cer o imediată îmbunătățire a situației lor materiale pentru următoarele motive:

Ei sunt cei mai rău plătiți, dintre toți funcționarii țării, comparativ cu rolul ce-l au în organizația statului cu munca ce li se cere, cu trebuințele lor culturale, cu jertfele ce trebuie să facă.

Un învățător primește la începutul carierei 2920 lei lunar, egal cu un sergent de jandarmi. Ori cine poate vedea că suma aceasta constituie un salariu de mizerie. Din această cauză suferințele tinerilor învățători sunt de neînchipuit.

Ei îndură toate umilințele și sunt siliți să recurgă la tot felul de expediente ca să poată trăi.

Învățătorii cu gradații stau și ei sub povara unei mari nedreptăți: nu li se aplică același coeficient la salariul întreg alcătuit din salariul de bază și gradație, ci un coeficient la salariul de bază și altul mai mic la gradație. Măsura aceasta prevăzută în lege numai pentru anul 1927 continuă să se aplice și astăzi, constituind pentru corpul didactic o flagrantă injustiție.

În afară de aceasta, coeficientul aplicat salariilor corpului didactic este mai mic ca al ofițerilor și magistratilor ceace-i pune pe o scară de inferioritate, față de aceste două categorii de salariați al statului — inferioritate ce nu se mai poate tolera: iar suplimentul de localitate care se acordă magistratilor și ofițerilor în comunele rurale — nu se dă și învățătorilor.

Ce suflet pot da școlii învățătorii în aceste dureroase condiții de viață materială și cum li se poate cere să-și pună toată energia și tot entuziasmul în slujba ofensivei culturale care este astăzi pentru neamul românesc cea mai poruncitoare trebuință?

De aceea cerem conducătorilor statului, să rezolve fără nici o întârziere, grava problemă a situației materiale a învățătorilor, căci dacă nici acum — când învățătorimea a ajuns la limita posibilităților de răbdare și de rezistență — nu se va face seama de cea mai dreaptă dintre cauze — consecinți din cele mai triste se pot aștepta pentru școală și deci pentru viitorul națiunii.

Dându-ne seama de greutatea financiară prin care trece țara, nu putem să urmărim în împrejurările actuale satisfacerea tuturor revendicărilor noastre materiale, din care nu-i totuși măcar una care să nu fie îndreptățită.

Câteva din ele nu pot suferi nici o amânare și prin bugetul viitor trebuie să capete complectă satisfacție. Acestea sunt:

1) Învățătorii să fie încadrați în legea armonizării care trebuie pusă în aplicare imediat astfel:

1. Învățătorii ajutoari tip 4, lei 175 aur.

2. Învățătorii prov. tip 5, lei 200 aur.
3. Învățătorii definit. tip 6, lei 250 aur.
4. Învățătorii gr. II tip 7, lei 300 aur.
5. Învățătorii gr. I tip 8, lei 350 aur.

II) Să se aplice același coeficient gradațiilor ca și salariilor de bază, gradația fiind parte integrantă din salariu.

III) Coeficientul de salariu să fie același ca la magistrați și ofițeri.

IV) Să se plătească suplimentul de familie conform legii armonizării.

V) Sporul de 50 la sută să se socotescă în zonele eteroglotte din salariul întreg — salariu de bază și accesori — nu numai din salariul de bază.

VI) Să se acorde și învățătorilor suplimentul de localitate precum și indemnizația pentru deplasări conform art. 16 din statutul funcționarilor și 28 din legea armonizării.

Un pas spre dreptate

Săptămâna viitoare vom avea la București congresul general al tuturor membrilor corpului didactic din țară. Scopul congresului este de a se protesta contra guvernului care nu respectă legea.

Da așa este, fiindcă în realitate conducătorii țării nu dau școlii însemnătatea cuvenită!

Situația materială în care ne găsim noi, învățătorii de azi, este mai mult decât tragică. Suntem puși pe picior de inferioritate cu jandarmul simplu și suntem cerșetorii de toate zilele, cari trebuie să cerșim bucată de pâine ca să putem trăi.

În schimb, față de țară ne facem datoria și pe zi ce trece ni se cere tot mai mult. Obligațiunile se înmulțesc și pe lângă suflet, trebuie să jertfim și trupul!...

Și de zece ani, suferim și răbdăm. De zece ani de zile trăim în speranțe că cei „mari” vor îndrepta odată aceste dureroase și triste stări. Zece ani în șir, dăscălimba română răbdă cele mai grozave chinuri, luptând cu mizeriile vieții, așa cum nu o știe întreține nici o altă breaslă din țară, numai în nădejdea că va sosi ceasul răsplătirii și dreptății.

Nici un semn, nici o speranță! Ba din contră, astăzi, am ajuns mai rău. Nici ce ni s'a impus prin lege nu primim. Falimentul politic, ce l-au adus partidele noastre politice de până acum bietele noastre țări se răzbindă parca pe noi.

Fajă de această nemaipomenită batjocură iată, însă că fruntașii dăscălimii au luat o hotărâre.

Tot corpul didactic este chemat să protesteze și să pretindă intrarea în legalitate și învățătorimea întreagă să fie considerată și răsplătită după munca îndeplinită.

Inițiativă bună, corectă, ce suntem siguri va da roade favorabile!

Ion Vierul.

Problema școlii de copii mici.

(Continuare)

„Veniți, să trăim pentru copiii noștri!” — Epitaful de pe mormântul lui F. V. Fröbel.

Până când legea maghiară despre organizarea școlilor de copii mici, citată mai sus, se păzea să mărturisască adevăratul scop pentru care acestea au fost înființate și susținute, pedagogii lor nu se sflau să mărturisască pe față acest scop. Iată ce scrie pedagogul și directorul mai multor școli normale, Mihai Lâng, în cartea sa „Metodica școlii de copii mici”: „Educația națională maghiară a școlilor de copii mici are datorința să înmulțească Națiunea maghiară. Ca să ajungem această țintă, trebuie să ne împlinim datorințele atât în școlile de copii mici, cât și în viața socială. Numărul Națiunii maghiare îl înmulțim prin promovarea instituțiilor salutare și prin lățirea gralului maghiar.” — „Dacă am fi avut școli de copii mici și în fruntea acestora învățătoare pătrunse de sfintele sentimente patriotice, cari să acționeze ca îngeri păzitori, cu siguranță, s'ar fi putut mult salva”. — „Ținta educației naționale din școlile de copii mici este, ca să ridice numărul Națiunii, prin lățirea gralului maghiar. Ungaria numai până atunci va fi stat autonom, poporul maghiar numai până atunci va fi Națiune liberă, până când își va păzi egheomnia preste multele popoare de alte limbi cari locuiesc pe acest pământ. Când școala de copii mici lățește gralul maghiar cu cea mai mare perseverență, nu voește alta, de cât să recucerească pentru Națiune pe străvechii maghiari slovacizați și valahizati.” (Lâng Mihály. A Kisdénevelés módszertana. Arad 1911, pag. 36, 38 și 39).

În felul acesta se prezintă atmosfera în care „lucrau” nu numai școlile maghiare de copii mici, ci chiar toate, de toate gradele.

Scopul mărturisit sincer de către oamenii de specialitate, era susținut și de oficialitate, ca o deviză pentru realizarea căreia nu se cruțau nici cele mai neînchipute sacrificii.

Natural, naționalitățile Ungariei de pe vremuri au reacționat, protestând energic prin presă, adunări populare, diferite meetinguri, în contra îndrăsnutului atentat ce se făcea prin aducerea Art. de lege XV. din 1891, de a desnaționaliza prin școală, profesându-se tot atunci principiile *fröbeliene*, pline de ideal.

Românii s'au distins în aceasta luptă de conservare etnică, carea a pro-

vocat și mai mult rezistența saturată de îndărărire și mândrie națională, precum și rezistența pasivă față de noule pepiniere de maghiarizare nenaturală și forțată, create de oficialitatea și instituțiile maghiare. Dintre toate naționalitățile conlocuitoare, germanii și șvabii din Bănat și Crișana cedară mai de grabă și astfel, ei deveniră cel mai maleabil element accesibil planurilor diabolice de desnaționalizare, merit să îngroașe rândurile prea străvezii ale „alcătuirilor de Națiune”, susținute de egheomnia dela Budapesta.

În timpul din urmă tendința de maghiarizare a naționalităților prin școlile de copii mici devenise atât de pronunțată, în cât la aceasta se rătăcise toți factorii vieții publice maghiare, întreaga ceată a renegaților; toate organele administrative începând de sus, până la cel mai neînsemnat slujbaș comunal; toți învățătorii de stat, comunal, particulari, confesionali neromâni și în fine, toți aceia, cari voiau să se prezinte superiorilor lor, cu scopul de ași satisface anumite aspirațiuni personale. Putem zice, că *oamenii erau considerați de după vehemența cu care se înjugau și staruiau în fa-vorul „operei” de maghiarizare a naționalităților.*

Așa erau pervertite și speculate frumoșele principii ale marelui F. V. Fröbel de către cel mai șovin asupritori din Europa, până când cataclismul mondial din deceniul trecut — provocat de către grandomania și ambițiile ilariante ale acestora, — a culminat în grandioasa rectificarea istorică din 1918—1919, ocuparea Budapestei și pacea dela Trianon!

Românii din fosta Ungarie încercară a înființa și susține și ei școli de copii mici, cu caracter confesional și cu limba de ocupație română, în parohiile mai tari, dar despre o înființare în masă a acestor fel de școli nu putu fi vorba, din cauza sărăciei și mai cu seamă a impozitelor benevole suportate de comunele bisericești. În scopul susținerii numeroaselor școli primare confesionale, prin cari ni-s'a conservat Neamul și s'a pregătit terenul pentru înfăptuirea idealului nostru național.

D. Olariu
subrevizor școlar.

(Va urma)

Cetind și comentând.

Animația sufletească, ce mi-o procură cetitul organului „Gazeta Învățătorilor”, mă solicită a Vă adresa câteva rânduri de încurajare. dar totodată și sfătuitoare.

Stau la masă și cetesc „Revista generală a învățămîntului”. Cetesc articolul dlui I. R. Ionescu „Pregătirea superioară a învățătorului” și comentând asupra principiilor sănătoase din acest articol, mă gândesc la apelul de încurajare a dlui „dolar”, făcut generației tinere și în să fac unele constatări și aprecieri.

„Scrieți băieți oricum, numai scrieți!” zicea părintele literaturii noastre și cu el zice și d. „dolar”, învățătorilor tineri. Frumos apel, și frumoasă încurajare! Dar dela sfat, până la faptă, mai trebuie nișel!

Între a scrie „ori și cum” — dar nu „ori și ce”. — este mare deosebire. Pentru a așterne ceva pe hârtie, cece ar interesa pe lectorii foii noastre, se necesită în rândul prim o bună orientare și o cunoaștere la curent a frământărilor și sforțărilor ce se dau în viața dascălească, pentru obținerea unei ameliorări de ordin material și cultural.

Generația tinărie simțește cu conștiință situația critică în care trebuie să-și desfășoare puterile pentru luptă, dar n'are energia cuvenită pentru înfrângerea dușmanului de veacuri: desconsiderarea dascălimii în urma pregătirii insuficiente. Dreptce rămâne și pe mai departe, ca condee de calibrul dlui „dolar”, să se răfuiască cu dușmanul neînviuș, iar tinerimea îl va urmă.

„Gazeta Învățătorilor” este chemată în rândul prim, de-a purta o luptă dărză pentru schimbarea situației actuale în *spre mai bine*, dreptce se cere a convinge pe tinerii de putere despre dreptatea cauzei noastre.

Cred de mai consult, că până când generația tinărie ar face probe și încercări de lupte — și după ce majoritatea acestora e pela periferie, ba la spatele lui D-zeu, unde luptă cu multă mizerie și n'are posibilitatea a fi cunoscută cu frământările noastre dascălești — sfetnicii noștri, bătrâni, dar destoinici și probați în lupte, să lase polemicile la o parte și înfrății pentru ideal, să prindă condeele în mână și să scrie; dar să scrie neincetat și să ceară pentru viitorul dascăl: o cultură universitară și o situație materială lipsită de grija de mâine.

Gazeta noastră, după cum îi spune și numele, e o gazetă și nu revistă de specialitate, deci articolele de îndrumare profesională își au locul în

revistele lor, iar „dela gazeta noastră cerem” gazetărie.

Nu zic, că nu ne lipsește cunoașterea copilului român, și principiile Dnei Montessori dar gazeta noastră și face și politică pur dascălească, proslăvind pe cei ce ne îndreptățesc și legând la stăpînul infanției pe cei ce-și bat joc de crezul nostru dascălesc.

De luni de zile, dascălimea din țară nu-și primește salariul regulat, dar pentru aceea, în gazeta noastră. n'am cetit a se fi protestat contra domnilor revizori, cari nu compun statele la timp. Sau „Gazeta Învățătorilor” e un organ exclusiv al învățămîntului din jud. Arad? Cred că nu!

Pentru a face gazetărie, se cer condee destoinice, dreptce suntem în drept a ruga pe dnii colegi mai în vîrstă să nu ne lase dibuind în aceste zile de grea încercare, ci luând condeele în mână, să nu le lase, până nu vor face ca pe cerul nostru înorat să răsară un soare nou: o pregătire superioară și un traiu mai bun!

Noi însă Vă vom fi recunoscători!

Chesințianu

Reforma învățămîntului nostru.

În răspunsul la mesaj, din sedința Senatului d. prof. Rădulescu Motru referitor la reforma învățămîntului a spus următoarele:

Pe nici un alt teren al activității noastre publice, lipsa unor tradiții sănătoase nu a adus o mai repetată intervenție a legiutorului, ca pe terenul învățămîntului public. Nevoia în care s'a găsit poporul nostru să-și apropie într'un timp relativ scurt bunurile culturale, pe cari alte popoare le obținuseră în decurs de secole, a impus deli început la noi reforme dese școlare și unele reforme străine de cerințele sufletești ale poporului.

Școala noastră nu are încă un tip de școală elementală practică în care aptitudinile copilului de țaran să si descătușeze de rutina care îl destină sărăciei: în schimb, Statul nostru are în multe exemplare, tipul școlii de lux, în care se formează cadrele funcționarilor și a profesioniștilor liberi.

O reformă radicală se așteaptă. Până ce însă opinia publică să fie pe deplin câștigată unei asemenea reforme guvernul a crezut necesar să înlăture neajunsurile pe cari le prezintă organizația existentă a învățămîntului superior de toate specialitățile.

Senatul va fi alături de guvern, în căutarea celei mai bune legi care si pună în condiții prielnice de dezvoltare: învățămîntul superior universitar, învățămîntul din școlile superioare politehnice, precum și învățămîntul artistic, care astăzi se dă în școli, ce unele funcționează numai pe baza regulamentelor și a deciziilor ministeriale.

Predarea scris-cetitului în școala primară.

de D. Olariu subrevizor școlar.

(Continuare)

Reținem aci, că „până la Ioan Amos Comenius nici un pedagog nu a arătat prin mijloace concrete, că abstracțiunile pedagogice formulate de ei le putem vedea într'o unitate definitivă generală traducându-se în fapt prin mișcarea și capabilitatea de a percepe a copilului. Metodele lor străine de principiul intuiției, nu aveau timbrul de unitate și nici puterea de coeziune, cari ar trebui să unească fazele periodului de educație a elevului, cu legătura de vîrstă și de dezvoltarea sa fizică”.

La începutul secolului XVIII școala primi un nou îndrumător, în persoana lui *Ioan Jacob Rousseau*. Toate principiile sale pedagogice se bazează pe natură, drept aceea, recomandă ren-

toarcerea omenimei la starea sa naturală primordială. În cartea sa „*Emil*”, sau despre educație, prezintă un sistem complet de educație naturalistică, susținând, că trebuie întrebuințate și exercitate toate senzurile, spre a pricepe ce este natura. Elevul va deveni jucăria părerilor altora, dacă se va încerca prin autoritate a înlocui în sufletul lui cauzele și așa, nu va fi capabil să raționeze. Prin urmare, nici o carte, decât natura, nici un învățător, decât numai faptele sale însăși. *Rousseau* urește cărțile, pentru că acestea ne învață să vorbim despre lucruri, pe cari nu le cunoaștem. Nu admite nici cetitul, decât numai atunci, când elevul va simți nevoia acestuia. Ca primă carte de cetit recomandă pe „*Robinson Crusoe*”, pentru că „aceasta arată cum s'a ridicat omul din starea sa naturală originală, până la civilizație”.

III.

Tot în secolul XVIII apărî pe fir-

manentul școlii un luceafăr: *Ioan Henric Pestalozzi* (1745-1827), întemeietorul pedagogiei moderne. În opera sa „*Leonard și Gertruda*” și-a expus toate principiile pedagogice și de mănecare metodică. „Acestea — zice dânsul — nu sunt a se face, ci a se căuta, căci ele zac în însăși natura omului”. Insu învățămîntul nu este altceva, decât arta de a întinde naturii mîna de ajutor în nuzința sa de a se dezvolta; iar aceasta artă se bazează pe proporționalitatea și armonia impresiunilor cari urmează a se întări în sufletul copilului, cu gradul determinat al puterilor sale.

Dânsul a stabilit principiul suprem al învățămîntului prin recunoașterea intuiției, ca fundamentul absolut a toată cunoștința.

Pestalozzi clasează sunetele în sunete vorbite și cîntate. Rostirea celor dintâi se va începe dela vocale, iar a consonanțelor se va face cu ajutorul câte unei vocale.

La scriere, se va arăta litera pe câte o bucată de carton.

Cetirea să face prin *silabizare*, de pe tabla cea mare. Aceasta decurge în cor, la comandă, după care urmează cetirea din Abecedar.

Moștenirea științifică pedagogică lăsată omenimei de acest mare cugețător și cunoscător al sufletului copilului a fost apoi bine chiveruită după moartea sa de către pedagogii cu renume mondial, cum au fost: *Friedric Herbart*, *Diesterweg*, *Herbert Spencer* (cet. *Spenser*), *Vilhelm Reiu* și alții, iar din capitalul acestei chivernisi s'a născut pedagogia științifică modernă de azi, acceptată și localizată de toate popoarele civilizate.

IV.

Dacă până aci am trecut în revistă toate frământările omenimei în conexiune cu teza carea s'a pus, fie-mi permis să fac o reprivire generală și asupra nuzințelor culturale specifice ale Neamului nostru

Răvașe dela Sate.

Din Siria (jud. Arad).

La cercul cultural ținut în comuna noastră neobositul și apreciatul președinte d. Traian Debeleac, director școlar, a rostit următoarea cuvântare:

„Iubiți colegi, dați-mi voie să-mi exprim bucuria mare și sinceră când după expirarea vacanței reglementare suntem iarăși cu toții împreună la munca noastră de dascăli și luminători ai neamului. Cercul nostru cultural își reia din nou activitatea, dar, dupăcum am accentuat de multeori dela acest loc, nu vedem nici un interes mai pronunțat acestor conferințe ale noastre, ci par'că un fel de silă și apatie ne cuprinde la participarea acestor ședințe, cu toată aici ni se dă cea mai bună ocaziune de a ne instrui unul pe altul în celea metodice—școlare; aici în ședințele intime ale noastre putem să ne espunem pe larg greutățile și lipsurile cu cari avem de luptat în viață, și tot aici ar trebui să aflăm și modalitățile ce avem de executat pentru a ne ușura misiunea grea ce ni este sortită.

Să nu aruncăm vina tot pe alții, că nu ni se recunoaște munca ce o prestăm în agrul cultural al poporului și că suntem tratați cu indiferență și oarecare umilire nu numai din partea masei de jos ci și a celor cari au trecut prin școală, aici s'au adăpat din învățăturile și cuvintele pline de adevăr și înțelepciune ale dascălului modest, — cum le place multora a ne numi — au făcut cariere rentabile și strălucite în viață, aici ajunși își tin nasul așa de ridicat că, tu, învățătorule nu ești observat, iar tu, în loc să iai poziție față de așa Ingrăși alergii după el lingsându-te ca să stea de vorbă cu tine și te simți fericit că ai primit răspuns dela astfel de persoane „marcante“.

Oare, nu e ridicol o astfel de atitudine din partea noastră a multora? Ba da, dar la acestea îngâmfării și dispreț cu cari suntem tratați noi nu trebuie să replicăm la fel, ci model de înțelepciune fiind și având doza recerută și suficientă de pregătire și cultură atât în, cât și afară de școală trebuie să stabilim rolul nostru cel adevărat ce-l avem în viața publică și de stat, rolul acesta însă noi să ni-l acaparăm să nu-l așteptăm dela nimeni altul.

În toate locurile și împrejurările obveninde în viață: în școală, familie biserică și societate învățătorul are să fie la locul său cu demnitate: calm, dar hotărât, spirit iubitor de dreptate și adevăr, dar mai presus de toate caracter neînfrânt, neclintit ca stânca de granit să stea lângă tot ce săvârșește în viața sa de om.

Pentru ca să ducem munca și situația noastră la bun sfârșit, ni se impune în mod imperios solidaritatea noastră a tuturor, știind și cunoscând prea bine rezultatele viitoare ale colectivității, trebuie așadar să ne strângem rândurile, să trecem peste patimile omenești cari ne stângenesc în drumul nostru spre progresul real, să alungăm dintre noi pe cei vicleni, neascultându-le sfatul, cari pentru „un os de ros“, prin vorbe frumoase și fraze goale volesc să ne ținutască pe loc și să ne punem pe munca cea adevărată, să luptăm nu numai pentru idealul de școală, jertfindu-ne și sdruncinându-ne sănătatea și energia ci și pentru ridicarea vazei noastre personale și materiale.

Nu știu de ce, dar când vine vorba

despre îmbunătățirea materială, a învățătorilor, o oarecare timiditate ne cuprinde, cași când ar fi vorba de cine știe ce lucru imposibil în grabă trecem peste ea la ordinea zilei, pe când alte clase sociale mai bine situate din toate punctele de vedere, nu se sfiesc a lua cuvânt în adunările lor cerând și pretinzând totodată ameliorarea stării lor materiale numai noi învățătorii cari în întreaga viață ne luptăm cu o mulțime de lipsuri și mizerii ne temem să rezolvim chestiunea aceasta așa de arzândă pentru noi.

Se va pune întrebarea: Cum putem noi învățătorii să ajungem a rezolva chestiunea ridicării situației materiale a noastră? Prin ce mijloace? Prin ne-supunere? Prin violență ori prin grevă?

Răspund: nici prin una nici prin alta ci prin strângerea noastră a tuturor într'un întreg bine încheșat și disciplinat, fiecare să fie așezat la locul său precum un comandant voinște să cuprindă o cetate formidabilă își compune planul său strategic își adună armata de tot soiul infanterie, tunari, ploneri etc. pe fiecare o așează la locul său bine determinat și începe apoi atacul, așa și noi să ne concentrăm toate forțele noastre pentru un unic scop ce voim a-l duce la îndeplinire: cel destoinic cu condelul prin scris, alții prin puterea cuvântului lor la diferite conveniri și adunări, toți însă prin muncă, dreptate și adevăr.

Avem mai nou o gazetă a noastră, a învățătorilor după cum e și intitulată, înființată de un grup de învățători tineri, plini de voință și entuziasm, să căutăm a o sprijini din toate puterile. Sprijinind-o, ne sprijinim pe noi înșine, deoarece e unica gazetă ce se ocupă mai de aproape cu chestiunile și doleanțele învățătorilor, iar pe lângă achitarea regulată a abonamentelor să mai punem bază și la un așa numit „fond de rezistență“, ca să poată apărea regulat dacă nu zilnic cel puțin săptămânal.

În această gazetă ne putem apăra interesele și toate chestiunile ce ne privesc pe noi ca dascăli mai ușor și mai bine, iar, dacă voim să o avem pentru totdeauna să cere dela noi nu numai sprijin moral ci și material, contribuind fiecare din puținul său care-l posedă.

Ar fi multe chestiuni de importanță cardinală, cari privesc școala și pe învățătorul român, cari însă nu se pot încadra aci într'un cuvânt de deschidere, ci prin scrieri de diferite articole culese din domeniul științelor pedagogice, și din practica vieții, pentru cari ar trebui să se entuziasmeze fiecare dintre noi.

Un asistent.

A apărut:

Problemele supravegherii învățământului.

Specializarea profesională a personalului de inspecții. Calitățile unui control serios de E. Chencinschi.

Cartea se poate comanda contra 70 lei plus speșele postale dela Tipografia G. Matheiu, Bistrița, Transilvania.

INFORMAȚIUNI.

PREȚUL ABONAMENTULUI.

Pe un an . . . . 160 Lei

Pe 1/2 an . . . . 80 „

Abonament de sprijin 1000 lei

Costul abonamentului precum și toată corespondența să se trimită numai dlui Ioan Drecin, inv. în Cuvin p. Ghioroc, administratorul gazetei noastre.

„Asociația Învățătorilor“ din Arad nou recunoaște de valabilă adunarea generală a asociației Arad.

În zilele de 5, 6, 7, și 8 Decembrie când se va ținea congresul didactic, profesorii universitari, secundari, institutori și învățători, au hotărât să lipsească dela catedră.

La examenul de înaintare a învățătorilor ce s'a ținut la 15 Noembrie crt., pe întreaga țară au reușit numai 30 la sută din câți s'au prezentat.

Domnii abonați ai „Gazetei Învățătorilor“ sunt rugați să-și achite de urgență costul abonamentului.

Învățătorii, institutorii și profesorii secundari au hotărât să ceară ministerului Instrucțiunii și guvernului, restituirea unei părți din salariul lor, care le-a fost pe nedrept reținut de doi ani încoace.

Acestei legale solicitări nedându-se răspuns favorabil, s'a hotărât organizarea unui congres în care să se arate că întregul corp didactic este nemulțumit de tratamentul ce i-se impune.

Primim numeroase plângeri contra neachitării regulate a salariilor învățătorilor din jud. Arad. Ne-am interesat la Revizoratul Școlar Arad, unde am aflat că statele de plată sunt trimise la timp (așa de exemplu pe Noembrie în ziua de 6, iar pe Decembrie sunt deja trimise) de către Revizorat.

Deci întârzierile se fac cu aprobarea statelor la Inspectoratul din Timișoara și la Administrația Financiară din Arad.

D-nii Dimitrie Boariu, Petru Lupaș, Gheorghe Pleș, Teodor Cherechian, propuși de membrii în comitetul central al secției județene a Asociației Învățătorilor din jud. Arad, și-au prezentat demisiile din acest comitet în mod irevocabil, încă în decursul adunării generale.

Domnii colaboratori ai „Gazetei Învățătorilor“ cari doresc să colaboreze la Nr. de Crăciun, sunt rugați a trimite articolele până la data de 10 Decembrie crt.

D. Petru Zoțiu, harnicul învățător din Arad, a primit brevet român pe o invenție proprie: „Tăblișă școlară sistem nou“!

În atenția d-lui ministru al Instrucțiunii!

Există la ministerul Instrucțiunii învățători, cari n'au primit salariu pe câte 2—3 luni din anii 1925—1926 1927—1928.

Ministerul a întocmit tablouri de credite pe anii citați, care nici până azi n'au fost deschise.

Rugăm pe D. ministru să dispună a se alcătui un tablou de credite pe

anii trecuți și să binevoiască a cere guvernului iar corpurile leguitoare să aprobe acordarea acestor credite, ca astfel să se poată plăti aceste datorii înainte de sărbători.

Domnii parlamentari, membrii ai corpului didactic, sunt rugați să la asupra domniilor lor soluționarea acestui fapt.

G. I.

Din Aleșd (jud. Bihor).

Joi, 21 Noemv. s'a ținut în comuna noastră conferința subsecției Aleșd a d. „Asociației Învățătorilor“, sub președintia d. Eugen Drimba, inv. în Lu-goșul de Sus. După serviciul divin și chemarea Duhului Sfânt, oficiate de pâr. Alexandru Drimba, se constituie biroul: d. Gavril Vandici, (Măgești) v. preș. d. Valeriu Popovici (Peștes) secretar I; d. Const. Bumbulescu (Aleșd) secretar II; d. Mihail Bruchental (Tețchea) casier.

A urmat apoi o lecție practică la cl. III. din științele naturale cu subiectul „Termometrul“, predată de d. Petre M. Ioan inv. în Gheghe, foarte bine și corect. D-nii Augustin Luran și Ilie Păun, au ținut conferința cu titlul „Ținuta învățătorului la întrunirile publice didactice“. La urmă d. A. Sorescu, s. revizor apelează la toți membrii să-și facă datoria atât în școală, cât și în afară de școală, muncind într'o dulce armonie pentru ridicarea și prosperarea neamului nostru. Tot în acest senz a vorbit și d. Eugen Drimba, președintele subsecției, după care adunarea a luat sfârșit.

G. V.

Calocini, Șoșoni, Pălării și Ghetete Ieftine pentru dame-bărbați și copii, cu reducere de 5% a prețurilor din galanterie pentru d-nii: funcționari, cfrășți și învățători.

se află la

MARCU BOTA
PRĂVĂLIE DE GHETE, PĂLĂRII ȘI MODĂ
ARAD, BUL. REG. FERDINAND 27

ROMÂNII!

Comandați tot felul de mobile: frumoase, solide și ieftine numai dela

GHEORGHE BARNĂ
ATELIER DE TÂMLĂRIE

ARAD, STR. OITUZ 129

Locuința Piața Catedralei Nr. 9

Liferează mobile în oricare parte a țării!

Rugăm pe toți onorații noștri abonați să-și achite de urgență abonamentul.

Redactor responsabil:

ION JELECUTEAN